

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v Praze v právní věci žalobkyně: **Ing. J. Č.**, zastoupena JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem, se sídlem Slavíkova 23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2011, sp. zn. S-MHMP 985877/2011/OST/Je,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 12. 2011, sp. zn. S-MHMP 985877/2011/OST/Je, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8 760,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Ondřeje Tošnera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 12. 2011, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí tajemníka Úřadu městské části Praha 12 (stavební úřad) ze dne 13. 7. 2011, jímž byl

zamítnut návrh Ing. R. Č. a žalobkyně na povolení obnovy řízení zakončeného rozhodnutím č. j. VYST/20110/2004/Ja ze dne 12. 4. 2005 o umístění a povolení stavby řadového rodinného domu č. 6 na pozemku p. č. 4400/557 a 4400/558 k. ú. Modřany, ulice K Dolům, Praha 4.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí se opírá o nesprávný závěr, že žalobkyně nebyla účastníkem obnovovaného správního řízení, dále že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když u stěžejního závěru není vůbec zřejmé, jak k němu žalovaný dospěl, a konečně že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro zmatečnost, když není zřejmé, zda rozhodnutí vydané v I. stupni je rozhodnutím tajemníka úřadu nebo stavebního úřadu. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a poukázal na to, že při svém rozhodování vycházel z právního názoru Ministerstva pro místní rozvoj, vyjádřeného v rozhodnutí ze dne 23. 10. 2006, č. j. 31585/2006-83/O-1946/06, v němž se konstatuje, že stavebníkovi nelze upřít práva nabytá v dobré víře a že rozhodnutím správního orgánu nevznikla ani veřejnému zájmu, ani žádnému z účastníků vážná újma. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že je nutno je zrušit.

Žalobkyně především uvedla, že napadené rozhodnutí se opírá o nesprávný závěr, že žalobkyně nebyla účastníkem obnovovaného správního řízení. Podle § 34 odst. 1 a § 59 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. žalobkyně byla a je ze zákona účastníkem předmětného sloučeného územního a stavebního řízení, neboť její práva k sousednímu pozemku a stavbě mohla být rozhodnutím přímo dotčena. Žalobkyně je vlastníkem (ve společném jmění manželů) domu č. p. 1918 a pozemků p. č. 1803/13 a 1803/21, jakož i pozemku p. č. 4400/570, který má i společnou hranici s pozemky stavby, tj. s pozemky p. č. 4400/557 a p. č. 4400/558 k. ú. Modřany. Přímé dotčení vlastnických práv žalobkyně k jejím sousedním nemovitostem vyplývá zejména z těchto skutečností:

- nemovitosti žalobkyně jsou situovány do stejné funkční plochy regulované územním plánem jako předmětný řadový dům, a tedy jeho umístění a povolení zvýší počet zastavěné plochy a hrubé podlažní plochy v dané funkční ploše, čímž dochází k omezení zastavitelnosti, resp. k vyčerpání kapacity dané funkční plochy, a to na úkor ostatních vlastníků nemovitostí v dané ploše, včetně žalobkyně,
- okna obytných místností v domě žalobkyně jsou mj. ve štítové zdi přivrácené k pozemkům stavby, přičemž umístění a povolení předmětného řadového domu zcela změní vzhled, uspořádání a využití území sousedícího s nemovitostmi žalobkyně, dosud nezastavěného,
- výše uvedená skutečnost se též dotýká - negativně - hodnoty (ceny) nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně, neboť zejména vzhledem k tomu, že bylo jí předpokládáno, že na sousedních pozemcích nebude výstavba probíhat (nebo alespoň nikoli v takovém rozsahu), je její dům orientován směrem k pozemkům stavby - je přitom rozdíl, zda je dům orientován směrem k nezastavěné zelené ploše nebo do zdí,
- v případě předmětného řadového domu se jedná o součást rozsáhlejšího záměru

výstavby řady 7 řadových domů, přičemž výstavba těchto domů probíhala na společných pozemcích (pozemky p. č. 4400/557 a p. č. 4400/558 k. ú. Modřany), má společné staveniště a probíhá (s výjimkou jednoho) součinně, tj. nelze oddělit dopady předmětné stavby od zásahů do vlastnických práv žalobkyně stavbami sousedních domů, přičemž v případě umístění a povolení domu č. 7 (nejbližšího k domu žalobkyně) jí bylo postavení účastníka řízení přiznáno, a tedy stavební úřad měl za to, že její vlastnická práva mohou být rozhodnutím přímo dotčena (a tak tomu je i u zbývajících šesti řadových rodinných domů),

účinky stavby řadového domu se nejen mohou, ale skutečně i projevují vážným způsobem na nemovitostech žalobkyně, a to zejména:

- praskáním zdí domu žalobkyně,
- prašností,
- hlukem,
- poškozením dřevin na pozemku žalobkyně,

přičemž tyto skutečnosti jsou přitom stavebnímu úřadu známy. Žádnou z těchto skutečností, které jednoznačně prokazují přímé dotčení vlastnických práv žalobkyně v souvislosti s umístěním a povolením předmětné stavby, se však žalovaný a ani prvostupňový správní orgán nijak nezabýval. Žalobkyně poukázala na to, že z hlediska jejího účastenství v řízení, jehož obnova se navrhuje, je zcela nerozhodné, zda s ní bylo, či nebylo v tomto řízení zacházeno jako s účastníkem, či zda byla jí podána nějaká žádost o účastenství v tomto řízení či nikoli. Podle ust. § 34 odst. 1 a § 59 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. je účastníkem územního, resp. stavebního řízení ten, jehož práva k sousedním pozemkům či stavbám mohou být rozhodnutím přímo dotčena. Účastenství v daném řízení nastává tedy již ze zákona a jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky, je osoba účastníkem řízení bez ohledu na to, zda ohledně tohoto učiní nějaký procesní úkon či nikoli, tedy i bez ohledu na to, jestli o své účastenství v řízení žádá či nikoli. Žalovaný tedy nesprávně na daný případ aplikoval ustanovení § 100 odst. 3 správního řádu.

Dále žalobkyně namítala, že žalovaný svůj závěr, že nebyla účastníkem předmětného správního řízení, tvrdí, aniž se jakkoli zabýval jí uvedenými konkrétními skutečnostmi prokazujícími přímé dotčení jejích vlastnických práv. Tím napadené rozhodnutí odporuje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný tedy nikterak nereagoval na konkrétní a podrobné zdůvodnění účastenství žalobkyně v daném řízení. Z napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, z jakých konkrétních důvodů žalovaný shledal, že vlastnická práva žalobkyně k jejím nemovitostem nemohou být rozhodnutím umístění a povolení předmětné stavby přímo dotčena. Žalobkyně uvádí, že skutečnosti uvedené v bodě II. 1. žaloby byly jí uvedeny i ve vyjádřeních podaných v daném správním řízení, jakož i v jejím odvolání proti předchozímu rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 a jsou tak žalovanému známy. V posledním odvolání žalobkyně nebyly uvedeny, neboť prvostupňový orgán zamítl návrh na obnovu řízení z důvodu, že nejsou dány důvody pro obnovu řízení; v tomto rozhodnutí správní orgán nijak nedovodil, že by žalobkyně nebyla účastníkem předmětného správního řízení, ani nevyslovil, že by nebyla aktivně legitimována k podání návrhu na jeho obnovu. V žalovaném rozhodnutí je uvedeno pouze zcela mimoběžně, že „*předmětná lokalita je územně součástí městské aglomerace. Zastavěnost území nelze proto pojímat z historického hlediska za neměnnou veličinu.*“ Z těchto tvrzení žalovaného nikterak nevyplývá, že žalobkyně není účastníkem správního řízení o umístění a povolení předmětné stavby. V dané souvislosti neobstojí ani odkaz žalovaného na prvostupňové rozhodnutí, neboť to neobsahuje žádné

„podrobné odůvodnění“, proč by žalobkyně neměla být účastníkem správního řízení, jehož obnova se navrhuje. Zcela mimoběžné a nic neříkající je i odvolávání se na rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, neboť ani v něm závěr, že by žalobkyně nebyla účastníkem daného řízení o umístění a povolení stavby, není vůbec obsažen. Žalovaný tedy nikterak neuvedl, jak došel ke svému závěru, že práva žalobkyně k jejím nemovitostem žalobkyně nemohou být rozhodnutím o umístění a povolení dané stavby přímo dotčena, natož aby se jakkoli zabýval důvody, kterými žalobkyně dotčení svých práv dokládá, a aby uvedl, proč je shledává nedůvodnými. Tato skutečnost způsobuje závažnou vadu žalovaného rozhodnutí a zároveň jeho nepřezkoumatelnost.

Konečně žalobkyně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro zmatečnost. Ve výroku žalovaného rozhodnutí je zmatečně a nesrozumitelně uvedeno, že se jedná o rozhodnutí ve věci odvolání „*proti rozhodnutí tajemníka Úřadu městské části Praha 12 (stavební úřad) ze dne 13. 7. 2011, kterým byl zamítl ...*“. Uvedené je jednak nesrozumitelné, jednak zmatečné, neboť není zřejmé, zda se jedná o rozhodnutí tajemníka úřadu nebo stavebního úřadu. Vzhledem k uvedenému je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro zmatečnost, přičemž uvedené je samo o sobě důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí a nové projednání věci.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti z důvodu zmatečného výroku, má soud za to, že důvodná není.

Skutečností je, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že odvoláním napadené rozhodnutí je „*rozhodnutí tajemníka Úřadu městské části Praha 12 (stavební úřad), ze dne 13. 7. 2011, kterým byl zamítl...*“. Správním orgánem I. stupně v dané věci byl Úřad městské části Praha 12 a takto měl být žalovaným označen. Soud však nemá za to, že uvedené pochybení žalovaného způsobilo zmatečnost či nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí. V celkovém kontextu výroku, v němž je rozhodnutí správního orgánu I. stupně specifikováno dnem svého vydání a popisem věci, o níž bylo rozhodováno, tedy zamítnutí návrhu Ing. R. Č. a Ing. J. Č. na povolení obnovy řízení zakončeného rozhodnutím ze dne 12. 4. 2005, č. j. VYST/20110/2004/Ja, má soud za to, že odvolacím orgánem přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu I. stupně je ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí označeno takovým způsobem, který nemůže způsobit jeho záměnu s rozhodnutím jiným. Pokud pak jde o použití výrazu „*kterým byl zamítl*“, pokládá jej soud za vadu v psaní, která nemá vliv na jeho srozumitelnost. Uvedená formulace měla pravděpodobně znít „*kterým byl zamítnut*“, případně „*kterým zamítl*“. V obou případech je její význam shodný a zcela srozumitelný, takže nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tuto vadu žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný se vůbec nezabýval jí uváděnými konkrétními skutečnostmi prokazujícími přímé dotčení jejích vlastnických práv, a že z rozhodnutí není vůbec patrné, jak žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla účastníkem správního řízení, jehož obnovu navrhovala.

Tuto námitku shledal soud důvodnou.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jednak zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, konstatoval obsah odvolání podaného žalobkyní a Ing. R. Č. a obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ohledně vlastního hodnocení však již pouze uvedl, že obnovit řízení lze pouze na žádost účastníka řízení a jak z podrobného odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí plyne, odvolatelé nejsou a nebyli účastníky předmětného řízení. Tento právní závěr žalovaného je sice vyjádřen jasně, srozumitelně a jednoznačně, avšak žalovaný nijak nevyložil, na základě jakých skutečností, za použití jakých právních norem a zejména jakými úvahami k němu dospěl. V tomto směru je tedy napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud musel rovněž konstatovat i skutečnost, že odvolací orgán se v napadeném rozhodnutí v podstatě nijak nevypořádal s námitkami, uvedenými v odvolání. To je přitom jeho základní povinností podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu při přezkoumávání správnosti rozhodnutí vydaného v I. stupni. Absence výslovného vypořádání se s každou odvolací námitkou tak zakládá nejen nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, ale i vadu nezákonnosti pro rozpor s citovanou normou správního řádu.

Na základě uvedených skutečností proto soud žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se pak soud nemohl vypořádat s námitkou žalobkyně ohledně skutečností, které podle jejího názoru zakládají její právo účasti na řízení o povolení obnovy. Těmito skutečnostmi se totiž správní orgány zatím vůbec nezabývaly a soud by nahrazoval jejich rozhodovací činnost, kdyby je za tohoto stavu vyhodnocoval.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch, a její náklady řízení představuje jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč a jednak náklady na zastoupení advokátem, jež tvoří odměna za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 2100,- Kč a náhrad hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, včetně související sazby daně z přidané hodnoty. Celkovou částku náhrady, jež činí 8760,- Kč, je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. srpna 2015

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Horáčková